

Lyžování s ďáblem. Projeli jsme si nejdelší amatérský závod světa

3. února 2018

Ten název odrazuje – Inferno Rennen neznamená nic jiného než „Ďábelský závod“. Ale nenechte se mýlit, nejdelší amatérský sjezdařský závod světa si může zkusit každý alespoň trochu zkušený lyžař. Letos se v divokých kulisách Bernských Alp v srdci Švýcarska jel již 75. ročník.

Historičtí účastníci závodu Inferno Rennen. Fotografie byla pořízena pravděpodobně v roce 1928, tedy během úplně prvního ročníku. Tehdy se chodilo na start pěšky s lyžemi na ramenou. | foto: (neznámý), CC-BY-SA, Creative Commons

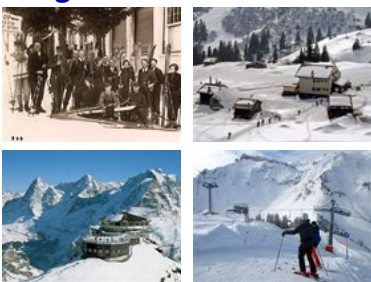
Vypadá to vlastně docela jednoduše. Nad startem se zařadíte do spořádané fronty ostatních lyžařů podle startovních čísel a když přijde řada na to vaše, [postavíte](#) se do startovní budky a na pokyn vrhnete dolů do bílé hlubiny. Přesně deset sekund po předchozím závodníkovi.

Trasu byste měli alespoň trochu znát, den před závodem ji pořadatelé uvolňují pro trénink. Hlavně ale nepřepalte začátek, Inferno Rennen v maximální variantě je totiž dlouhé 15 kilometrů a cíl leží o 2 170 výškových metrů níže.

Pionýři Alp

V současnosti představuje Inferno Rennen švýcarsky dokonalý, precizně organizovaný podnik, kterým po několik dní žije celá oblast. Ale začátky byly skromné.

Fotogalerie

[Zobrazit fotogalerii](#)

Při prvním ročníku v roce 1928 stálo na vrcholku [hory](#) Schilthorn (2 973 m) jen devatenáct odvážlivců a nad jejich nápadem si místní vesničané ťukali na čelo.

Tehdy přišlo opravdu málokomu normální, drápat se několik hodin vzhůru hlubokým sněhem téměř do tří tisíc nadmořských metrů, pak si připnout na nohy tlusté lyže a spouštět se až úplně dolů do údolí. A ještě si při tom měřit čas a soutěžit, kdo dojede jako první.

Podobně jako v raných fázích dobývání Alp, také u pionýrského ročníku „Ďábelského sjezdu“ stáli Britové. Tedy příslušníci národa, jehož nejvyšší „hora“ dosahuje v porovnání se Schilthornem pouze třetinové výšky.

Hlavním hybatelem byl sir Arnold Lunn (1888–1974), lyžařský nadšenec a jeden z významných propagátorů sjezdového lyžování v dobách, kdy bílému [sportu](#) dominovaly běžecké a skokanské soutěže. Právě Lunn přivedl do tehdy odlehleho Lauterbrunnského údolí v Bernských Alpách skupinu nadšenců, kteří založili tradici

Ďábelského sjezdu.

Od desítek po tisíce

O prvním ročníku Inferno Rennen existují jen kusé informace. Známé jméno vítěze, kterým se stal jakýsi Mitchell Harold. Sjezd ze Schilthornu do Lauterbrunnenu – v terénu samozřejmě nijak neupraveném – mu tehdy trval hodinu a dvanáct minut. Startovalo se hromadně, dojelo celkem sedmáct účastníků. Mezi nimi se na čtvrtém místě objevila jediná žena, ta však zřejmě mohla pomýšlet na vyšší metu. Tato dáma na trase totiž ztratila celých deset minut tím, že pomáhala jinému účastníkovi, který při sjezdu upadl a zlomil si žebro.

V předvečer závodu prochází Mürrenem „ďábelský průvod“.

Na startu se účastníci řadí podle startovních čísel. Dostavte se včas, vyjíždí se co deset sekund.

Britům se akce zjevně zalíbila a další rok se jelo znovu. Přesto však dlouho nic nenasvědčovalo tomu, že se Inferno Rennen má stát masovou akcí, na níž budou přijíždět lyžaři z desítek zemí.

Tradice závodu byla samozřejmě přerušena za 2. [světové](#) války, ale i během padesátých a šedesátých let zůstávaly počty účastníků jen v řádu desítek. Zlom přinesla teprve lanovka na Schilthorn, zprovozněná v roce 1967. Od té doby už totiž účastníci Ďábelského sjezdu nemusí podstupovat vysilující výstup ke startu. Přes tisícovku se počet účastníků poprvé přehoupl v roce 1979 a v posledních letech organizátoři stanovují maximální strop 1 800 závodníků. Zájem je přitom mnohem vyšší.

Z kopce dolů i vzhůru

A jak tedy vlastní závod vypadá? Prvních několik set metrů je dost strmých a kdo se nebojí, nabere [rychlost](#) atakující 100 km/h. Pak vás sice dlouhý travers zpomalí, ale to je jen příprava na technicky nejobtížnější část: dlouhé dvojité esíčko se za chatou Schilthornhütte opět zlomí do strmého klesání a v pasáži zvané případně Kanonenrohr („dělová hlaveň“) se lyže mohou opět rozjet stovkou i více.

Začátek druhé třetiny trati je stále rychlý, ale bez prudkých změn směru a vyústí do lesa, kde přichází specialitka - trať totiž v průseku i po louce na distanci několika stovek metrů mírně stoupá. Převýšení tohoto „sjezdu naopak“ činí asi 25 výškových metrů, což sice na první [pohled](#) nevypadá moc, ale dá to zabrat.

Právě tady se dá nejvíce ztratit – nebo naopak získat. Každý tu už trochu cítí nohy, které se najednou musí na pár desítek sekund přepnout do jiného režimu. Ideální samozřejmě je, tento protisvah s využitím setrvačnosti plynule vybruslit, to se ale každému nepodaří. Ne náhodou se na tomto úseku koncentrují špalíry diváků.

Stoupající pasáže přilákají nejvíce diváků. Tady se rozhoduje.

Po fyzicky náročném stoupání si [tělo](#) může trochu odpočinout v mírném sjezdu k nádraží Winteregg. Tady se jede zčásti po červené sjezdovce, bez komplikací.

V poslední třetině pak hodně záleží na tom, jak máte namazané lyže. A na vašem citu pro skluz. Lesní průsek má několik rovných i nepatrně stoupajících míst a teprve poslední kilometr do Lauterbrunnenu je zase prudší. A pak konečně přijde cíl – moment, na který jste se

pravděpodobně už pár minut dost těšili.

Vzhledem k tomu, že se startuje v desetisekundových intervalech, dochází na trati samozřejmě k předjíždění. Ve stoupajících úsecích se dokonce mohou objevit i **menší** skrumáže. Platí striktně pravidla FIS, tedy zodpovědnost má předjíždějící lyžař. Nepsaným zvykem je včas zahalekat na předjížděného stranu, po které ho / jí chcete předjet, tedy „rechts“ nebo „links“.

Hlavně ve spodních partiích už únava bývá veliká.

Další jezdec v cíli. A ještě jich přibudou stovky.

Průběh závodu, jehož start je položen jen těsně pod třítisícovou hranicí, je samozřejmě závislý na počasí. V posledních letech se několikrát stalo, že pořadatelé kvůli nebezpečným povětrnostním podmínkám snížili startovní pozici a závod tím byl zkrácen. Na závěrečné třetině sjezdu se zase mohou vyskytnout problémy s nedostatkem sněhu. **Klíčová** pasáž, „sjezd nahoru“, ovšem zůstává i tak zachována.

Bez aut s Eigerem na dohled

Tolik k závodu samotnému, zajímavější je však samozřejmě i oblast, v níž se Inferno Rennen koná. Region kolem Schilthornu patří mezi nejkrásnější území švýcarských Alp, kterému vévodí slavná trojice horských štítů Eiger, Mönch a nejvyšší Jungfrau (4 158 m). Současně jde o jeden z nejlépe vybavených lyžařských areálů v zemi.

Sjezdování kolem Schilthornu znamená výběr z přibližně padesáti kilometrů tratí, mezi nimiž převažují středně až silně náročné sjezdy. Drsná černá sjezdovka, vinoucí se přímo z vrcholu, patří se sklonem místy přes 100 % mezi ty velmi proslulé, známé jsou i vyhlídky z mnoha míst areálu právě na zmíněnou trojici ikonických vrcholů.

V západní části areálu pod Schilthornem se najdou nejroztáhlejší sjezdovky.

Restaurace Piz Gloria na vrcholu Schilthornu. V pozadí Eiger, Mönch a Jungfrau

Sjezdařský areál je poměrně „roztahaný“, s řadou spojovacích pasáží, a je mimořádný svojí polohou. Do vesnice Mürren, do níž se sbíhá většina sjezdovek, totiž z údolí nevede žádná silnice a zespoda se tam nemůžete dostat jinak než lanovkou. Díky tomu v Mürrenu nejezdí, s výjimkou nepočetné komunální obsluhy, žádná **auta**. Nejen „hlavní třída“ v obci proto i ve vrcholné sezoně dýchá báječnou pohodou bez spalovacích motorů a v noci, když utichne i lyžařský ruch, tu můžete zažít ohlušující ticho.

Komu by sjezdování pod Schilthornem bylo málo, může si dokoupit „velký“ skipas na celou oblast Jungfrau, která zahrnuje proslulé svahy z Kleine Scheideggu na jednu stranu do Grindelwaldu i dál a na druhou do Wengenu.

Tím se celková délka sjezdovek dostane přes 200 kilometrů. Dost na to, abyste během tří čtyř dní měli problém propátrat všechny kouty. A po aktivní účasti na Ďábelském sjezdu si určitě budete chtít projet trasu slavného Lauberhornu, jedné z nejslavnějších tratí Světového poháru.

Může se hodit

Inferno Rennen

Délka základní trasy: 14,9 km

Převýšení základní trasy: 2170 metrů (start 2970 m n. m., cíl 800 m n. m.)

Historicky nejlepší čas základní trasy: 13 min. 20,53 s. v roce 2013, vítěz Michel Kuno

První ročník se konal v lednu 1928, další bude v lednu 2019

Informace

www.inferno-muerren.ch: internetové stránky Ďábelského sjezdu (německy, anglicky)

<https://muerren.swiss>: informace z turistické oblasti Mürren-Schilthorn

<https://schilthorn.ch>: ceníky skipasů oblasti Schilthorn a Jungfrau

<https://mojesvycarsko.com>: rozsáhlý portál mapující turistické možnosti ve Švýcarsku včetně praktikálií

Doprava

Do Lauterbrunnenu vede železnice z Interlaken, kam se dostanete rychlíkovými spoji

z různých míst Švýcarska. Švýcarský dopravní systém, integrující vlaky, autobusy, lanovky a například i lodě, patří mezi nejlepší na světě. Přehled jízdenek najdete mj. na odkazu www.swiss-pass.ch. Pro zpáteční cestu z / na hranici (tedy například na letiště) se hodí tzv. Swiss Transfer Pass.

[VSTOUPIT DO DISKUSE](#)
(3 PŘÍSPĚVKY)

Autor: [Vít Štěpánek](#) pro iDNES.cz

[SDÍLET NA FB](#)

[SDÍLET NA TWITTER](#)

Sledujte iDNES.cz na: [mobilní verzi](#) [e-mailu](#) [RSS](#) [Facebooku](#) [Twitteru](#) [Instagramu](#) [Messengeru](#)

© 1999–2018 MAFRA, a. s., a dodavatelé Profimedia, Reuters, ČTK, AP. Jakékoliv užití obsahu včetně převzetí, šíření či dalšího zpřístupňování článků a fotografií je bez souhlasu s., zakázáno. Provozovatelem serveru iDNES.cz je MAFRA, a. s., IČ: 45313351. Vydavatelství MAFRA, a. s., je členem koncernu AGROFERT.

[Napište nám](#) [Kontakty](#) [Reklama](#) [Podmínky užití](#) [Soukromí](#) [Cookies](#) [AV služby](#) [Kariéra](#) [Předplatné MF DNES](#)